

Притча про сіяна

Біблія

Ісус Христос вийшов з дому і сів біля моря. Біля Нього зібралося безліч народу. Тоді Ісус сів у човен, трохи відплив від берега і навчав, сидячи у човні. А всі люди стояли на березі та слухали.

Ісус розказав народові таку притчу.

Вийшов сіяч, щоб посіяти зерно своє на зораному полі. Коли ж він сіяв, то одні зерна впали край дороги, налетіли птахи та їх видзьобали, а решту – люди повитоптували (Лк. 8. 5).

Другі зерна впали на кам'янистий ґрунт, де мало землі й вона не глибока. Коли зерно почало рости-розвиватися, його коріння не мало ґрунту, отже молоді парості зів'яли, висушли, а потім згнулися під промінням гарячого сонця.

Треті зерна попадали на землю, вкриту терниною. Її коріння виссали всю поживу, отже зерно не мало, на чому розвиватись і рости в силу.

Інше ж упало на добру землю, і дало плід, що походив і ріс; і видало втридцять, у шістьдесят і в сто раз.

Пізніше Ісус вияснив своїм учням значіння тієї притчі. Сіячем є Він самий, Ісус Христос, насінням – його наука, а різноманітний ґрунт на який падає насіння - це людські серця: тут пригожі, там черстві, тут врожайні, там втолочені в тернину.

Коли люди розійшлися й Ісус залишився з Дванадцятьма, то запитали Його учні:

Що означає «Притча про сіяча»

Ісус відповів учням:

– Вам дано пізнати таємниці Божого Царства,

Царства Небесного, а тим, що за вами, усе відбувається у притчах, щоб оком дивились вони і не бачили, вухом слухали – і не зрозуміли, щоб коли вони не навернулися, і відпущені будуть гріхи їм, – а потім запитав Ісус учнів, – Ви не розумієте цієї притчі. І як вам зрозуміти всі притчі (Мр. 4. 11 – 13).

Це означає, що Ісус має намір і надалі відкривати істину Своїм учням, які вже знають деякі таємниці Царства Небесного. «Тайна» на церковнослов'янській мові, або «таємниця» українською мовою у Новому Завіті має зміст слова «істина», котра не була відкрита людям у Старому Завіті.

– Ось що означає ця притча, – продовжив далі Ісус. Зерно – це Боже Слово. Сіяч сіє слово. Те, що край дороги, то це ті слова, котрі люди почують, але зразу або незабаром приходить до них сатана і забирає з серця слова, посіяні в цих людях, щоб не увірували ці люди і не спаслися (Лк. 8. 12).

Слова, що посіяні на кам'янистому ґрунті, то це ті слова, що почуті людьми і вони з радістю їх зразу ж схоплюють і сприймають. Але ці слова не мають коріння і непостійні. Згодом, коли настає утиск чи переслідування за слово, то ці люди зразу ж спокушаються. Ці люди вірують не довго, а коли наступають часи переслідування за віру, то вони зрікаються віри.

Між терен посіяні слова – це ті, що слухають слова, але клопоти земні, омана багатства, ілюзії збагачення, різні бажання, життєві розкоші, пристрасті заглушають слова і плодів вони не дають.

Посіяні в добру землю слова – це ті, що слухають слова, сприймають їх, бережуть їх у щирому і доброму серці та приумножують, навчаючи інших,

родять в тридцять, шістдесят і сто раз (Мр. 14 – 20). Ці люди приносять плоди в терпеливості (Лк. 8. 15). У євангеліях зустрічаються слова і «Царство Боже», і Царство Небесне». Це синоніми. Річ у тому, що юдеї, коли говорили «Небо», «Висоти», то мали на увазі «Бога». З почуття великої поваги до Творця, юдеї, так би мовити, не розкидалися словом «Бог» за будь-якої обставини чи потреби. Вони частіше вживали слово «Небо». Тому «Царство Боже» і «Царство Небесне» – слова рівнозначні, еквівалентні, тотожні.

Ісус почав говорити про Царство Боже не зразу, а тоді, коли виявилось, що багато юдеїв не признають Ісуса, намагаються протиборствувати Йому. Згідно старозавітного вчення Месія повинен був прийти, щоб звільнити Ізраїльський народ і встановити Своє Царство. І це так. Але люди розуміли це цілком по своєму, по земному, по матеріальному, із земною вигодою. Вони міркували про царство земне.

Ісус, справді, прийшов звільнити не тільки Ізраїльський, але й всі земні народи, від їх рабської земної психології, від язичницького ідолопоклонства, від аморальності й запропонував їм Царство Боже, Небесне. Ось й тому Ісус почав відкривати людям таємниці Царства Божого.

Оскільки тайни Царства Божого були розраховані на Ісусових учнів, а не на грішників і невірив, фарисеїв і книжників, які не визнавали Христа, то Ісус почав говорити притчами. Те, що було незрозумілим для Його учнів, Ісус пояснював їм на самоті, як це видно з притчі про сіяча. І тому заклик Ісуса «хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» означав те, що Ісус закликав присутніх добре обміркувати Його слова, бо одне і те ж слухали і учні Ісусові, і вожді народу (книжники, фарисеї,

священики), і сам народ затуманений своїми земними вождями, але ставлення до почутого було різне.

Учні відповідали вірою в Ісуса, інші – відкинули Ісуса, бо вони бачили в Ісусі лише загрозу своєму існуванню, бо вони були духовно сліпі та глухі. Отже, не все посіяне й Господом Ісусом дало врожай.

– Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!, – таким закликком до слухачів Ісус закінчував не одну Свою притчу, кожен раз підкреслюючи, що духовні люди в стані осягнути зміст і зрозуміти Його притчі, та взяти з них урок. Не духовні ж люди сприймають лише земний, сюжетний, користолюбний бік Його притч, лише поверхневий матеріальний бік, не осягаючи духовного.

У притчі про сіяча описано чотири види ґрунту, на який впало зерно:

- 1) на край дороги;
- 2) на кам'янистий ґрунт;
- 3) на ґрунт у терені;
- 4) на родючий ґрунт.

Аналогічно Ісус бачив чотири групи людей, відповідно до того, як вони сприймати Його вчення:

- 1) книжники і фарисеї відмовилися вірити Ісусу Христу;
- 2) багато людей ходили за Ісусом лише тому, що Він чудотворно зцілював їх, годував їх рибою, хлібом, як це описано у дивному нагодуванні багатьох тисяч людей. Але блага вістка, яку ніс Ісус, у цих людей не пускала коріння в їх серцях;
- 3) деякі люди проявляли зацікавленість або щире зацікавленість до Вчення Ісуса Христа, але вони не стали послідовниками Ісуса, бо більше тягнулися до матеріального збагачення, до обманливих власних тілесних радостей, аніж до духовного;

4) четверта група людей, до якої відносяться й учні Ісуса, окрім Юди, виявилися найвірнішими Йому, бо вони, як губка всмоктували кожне слово Ісуса і залишалися вірними Спасителю за будь-яких умов та обставин.